

РЕШЕНИЕ

№ 37409

гр. София, 29.09.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 25.09.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Евгения Баева
Адриан Янев

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **5540** по описа за **2026** година докладвано от съдия Адриан Янев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на „МС Изи Консулт“ ЕООД срещу решение от 27.02.2026 г., постановено по НАХД № 18325 по описа за 2025 г. на Софийски районен съд, с което е потвърдено Наказателно постановление № 23-2500471/27.10.2025 г. на директора на ДИТ – С. област, с което на основание на чл. 414, ал. 3 КТ на касатора е наложена имуществена санкция в размер на 2000 лева за нарушение на чл. 61, ал. 1 КТ.

В жалбата се излагат оплаквания, че районният съд не е съобразил показанията на свидетелката А. З.. Поддържа се, че е налице сключен трудов договор, доколкото е налице уговорка между работодателя и съответния служител, че ще се подпише договора, но последният не го е сторил, при което това поведение не може да се вмени във вреда на работодателя. Допълнително се посочва, че работодателят е уведомил НАП за сключения трудов договор, а съответният служител е извършил действия с цел да се навреди на работодателя.

Ответникът – директорът на Дирекция „Инспекция по труда – Софийска област изразява становище за неоснователност на жалбата. Претендират се разноски.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София - град, съобразявайки събраните по делото доказателства и

наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63в от ЗАНН, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 от АПК, срещу подлежащо на оспорване по чл. 208 от АПК съдебно решение.

Касационният контрол на оспореното съдебно решение е ограничен от въведените с жалбата основания, с изключение на съответствието му с материалния закон и съществени процесуални изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба, за които съдът следи служебно. Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически въпроси, поради което не събира и не преценява доказателства, а проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд.

Въззивният съд е установил фактическата обстановка въз основа на писмените доказателства и показанията на разпитаните свидетели. От фактическа страна районният съд е приел за установено, че на 04.08.2025 г. в ДИТ – Софийска област е постъпил сигнал от Д. К. И. – бивш служител на „МС Изи Консулт“ ЕООД. Изложени са мотиви, че касаторът стопанисвал търговски обект – офис – франчайз на „И. пей“, находящ се в [населено място], бул. „България“ № 69, МОЛ „България“ ет. -2. В хода на извършена проверка било установено, че периода от 01.07.2025 г. – 09.07.2025 г. Д. К. И. е полагала труд в търговския обект, без наличие на валидно сключен трудов договор.

Направен е извод, че АУАН е съставен, а НП е издадено от компетентни органи, в кръга на предоставените им в закона правомощия и съдържат предвидените в чл. 42, респ. чл. 57 ЗАНН реквизити.

Районният съд е обосновал изводи, че НП е издадено при липса на допуснати съществени процесуални нарушения, както и при правилно приложение на материалния закон. Районният съд е счел, че касаторът е осъществил визираното в НП административно нарушение на чл. 61, ал. 1 КТ и въз основа на това е потвърдено наказателното постановление, с което е наложена имуществена санкция.

Отхвърлени са възраженията за наличието на устна уговорка за подписване на трудовия договор, за което са изложени съображения, че се касае за преддоговорни отношения, а трудовите правоотношения се оформят в писмена форма по чл. 62, ал. 1 КТ.

Решението е правилно.

Районният съд е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по конкретното дело, при точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствената съвкупност, и не е допуснал нарушения на съдопроизводствените правила. В обжалваното решение са изложени мотиви относно преценката на доказателствата, която е извършил и въз основа на последните е направил изводи, които настоящият касационен състав изцяло споделя.

Вярно, че районният съд не е обсъдил изрично показанията на свидетелката А. З., но това не би променило фактическата обстановка и правните изводи. Както от показанията на тази свидетелка, така и от изложеното в касационната жалба, се прави извод, че служителката Д. К. И. е полагала труд в търговския обект за периода от 01.07.2025 г. – 09.07.2025 г. и за това време е липсвало подписан трудов договор от страна на тази служителка. Именно това са релевантните обстоятелства за извършване на преценка за изпълнение, респ. неизпълнение на задължението по чл. 61, ал. 1 КТ, т. е. престиране на труд и липса на сключен трудов договор.

Съгласно чл. 61, ал. 1 КТ трудовият договор се сключва между работника или служителя и

работодателя преди постъпването на работа. Тази разпоредба е озаглавена „сключване“ (намира се в глава V – Възникване и изменение на трудовото правоотношение) и регламентира задължения на работодателя преди постъпване на работа. Под постъпване на работа следва да се има предвид, когато съответният служител/работник започне да предоставя своята работна сила.

Безспорно е доказано (от писмените доказателства – отчетна форма за явяване/неявяване на работа; платежни ведомости за работна заплата за отработени 6 дни; подписана книга за инструктаж) , а и касаторът не отрича, че за периода от 01.07.2025 г. – 09.07.2025 г. Д. К. И. е полагала труд в търговския обект, т.е. същата е постъпила на работа и е престирала труд.

Споделят се изводите на районния съд за липсата на сключен договор, тъй като същият не е подписан от страна на служителката Д. К. И.. Съгласно чл. 62, ал. 1 КТ трудовият договор се сключва в писмена форма. Това означава, че трудово правоотношение възниква при сключен договор в писмена форма, което налага неговото подписване от работодателя и служителя. Именно с подписването на договора се постига съглашение за престиране на работна сила. Липсата на подпис означава, че липсва съглашение, респ. липса на сключен трудов договор. Изцяло неоснователни са възраженията за наличието на устна уговорка за подписване на договора в по – късен момент (впрочем това не е извършено впоследствие от страна на служителя), тъй като КТ не допуска устна форма за възникване на трудово правоотношение. Следва да се има предвид, че дори при недобросъвестно поведение от страна на служител, изразяващо се в неподписване на договор при повет ангажимент за това, то за работодателя е налице задължение да не го допуска до работа, докато не се сключи трудовият договор чрез полагането на подписи.

По тези съображения не се констатираха касационните основания за отмяната на решението на СРС, поради което същото следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на делото и на основание чл. 63д, ал. 3 ЗАНН в полза на ответника по касация следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 66,47 евро, съответстващо на чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ. Същата следва да се присъди на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“, тъй като е юридическото лице и в неговата структура се намира АНО - арг. чл. 2 от Устройствения правилник на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, вр. чл. 63в от ЗАНН Административен съд София-град, XXI касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 27.02.2026 г., постановено по НАХД № 18325 по описа за 2025 г. на Софийски районен съд.

ОСЪЖДА „МС Изи Консулт“ ЕООД да заплати на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ сумата в размер на 66,47 евро, представляваща направени разноски пред касационната инстанция.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

